

TADY

KONČÍ

SVĚT

Nemám strach.

AMY ZHANGOVÁ

COO
BOO

Tady končí svět

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Amy Zhangová
Tady končí svět – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

AMY ZHANGOVÁ

Přeložila Veronika Volhejnová

Copyright © 2016 by Amy Zhang

Jacket design by Matt Roeser

Translation © Veronika Volhejnová, 2017

ISBN 978-80-7544-294-9

Dívám se sirkami v rukou a ohněm v srdci

1. ČÁST
BYLO NEBYLO

Potom

I 5. LISTOPADU

Všechno končí. To je jasné. To je ta jednodušší část. V to věřím: v nevyhnutelné, v katastrofu, v apokalypsu.

Těžší je přijít na to, kdy se to všechno začalo hroutit. Podle mě to šlo do řiti celou dobu, ale kdy jsme si toho konečně začali všimnout?

Poslední den toho léta před posledním ročníkem střední školy se Janie Vivianová odstěhovala. Seděli jsme naproti sobě každý u svého psacího stolu, okna mezi námi byla otevřená. Mezi parapety ležela police z knihovny, ale ona po ní nepřešla. Taky nebrečela. Přemýšlela. To bylo horší.

„Vždycky se můžeš nastěhovat ke mně,“ navrhl jsem. A nebyl to tak docela vtip.

Neodpověděla. Seděla a vůbec se nehýbala, až na prsty. Ty nepřestaly mnout její oblíbený oblázek z Metafory od té chvíle, kdy jí rodiče řekli, že si má sbalit věci ze svého pokoje. Palec měla černý od fixy.

Jejich nový dům stál na opačném konci města a byl mnohem větší. Zadní stěna byla skoro celá prosklená a z jejího pokoje bylo vidět na lom a na vrchol Metafory. Děda umřel, což znamenalo, že konečně zase měli peníze. Její matka o nic jiného nestála. Tohle všechno mi řekla po kouskách. Nerada o tom mluvila a já jsem se neptal. Ten nový dům jsem ještě neviděl a ani jsem o to nestál.

„To bude dobrý.“ Řekla to pomalu. Palcem kroužila po oblázkách a rozmazávala písmo. Pokoj za ní byl prázdný. Stůl a police nechávala na místě, protože rodiče jí koupili nové.

Její táta na ni znova zdola zavolal.

Bylo dusno. Poposedl jsem a na stole se objevily dvě vlhké skvrny ve tvaru mých předloktí. Byl nejteplejší den roku. Janie tvrdila, že to je znamení.

„Tohle není konec,“ prohlásila. Mračila se na mě. „Já vím, co chceš říct, a není to konec.“

„To jsem říct nechtěl,“ namítl jsem. „Chtěl jsem říct – tak ahoj zítra na anglině.“

„Nechtěl.“

Měla pravdu. Nechtěl.

„Je to jen na druhém konci města,“ pokračovala a pořád ještě se mračila, ale ne na mě. Palec měla skoro rozedřeny. „To nic není. Nic se nezmění, jasný? Jasný?“

„Jo,“ odpověděl jsem, ale neposlouchala mě.

Znova se zpěvavě ozvalo její jméno: „Jaaaaaaanie!“

Máma. Janie úplně zbělela pěst.

„Vlastně to ani není na druhém konci města,“ přisvědčil jsem. „Je to jen pár ulic.“

Sáhla do kapsy pro nový čistý kámen. Vytáhla fix, napsala na oblázek něco drobnými písmenky, pak otevřela horní zásuvku

a hodila ho do ní. Tohle dělala pořád. Nechávala za sebou stopu z kamínků.

Vstala. Podívala se na mě. Vlasy měla z toho horka krepaté a kapsy vyboulené oblázky.

„Ty a já,“ řekla. „Ty a já, Micahu Cartere.“

Pak sáhla po prkně, které leželo mezi našimi okny. Zatáhla ho zpátky k sobě do pokoje a já si pomyslel: *Tohle je konec*. Sřetli jsme se pohledem a ona řekla: „Víc než cokoli.“ A pak okno mezi námi zabouchla.

„Víc než všechno,“ odpověděl jsem, i když už mě pochopitelně nemohla slyšet. Cítil jsem zavlnění vzduchu – zabouchnuté okno vytvořilo jediný vánek, který jsme za posledních několik dní měli. Zamrkal jsem, a když jsem zase otevřel oči, odcházela. Deník nesla v podpaží, vlasy jí poletovaly a nezabouchla za sebou dveře jako obvykle – zavřela je špičkami prstů a všechno ztichlo. Konec světa právě začal.

Když se vzbudím v nemocnici a oni se zeptají, co se stalo, řeknu jim tohle. Je to poslední věc, kterou si pamatuju.

Jsou tu lidi, co se nadýchali kouře, a lidi s otravou alkoholem. Hodně jich je popálených. A hodně těch popálenin je oškli-vých. Přinejmenším jeden člověk má vyvrknutý kotník a pár dalších zlomené prsty.

To vím od sester, ale nechtějí mi říct, co se stalo. Pořád jen opakují, že došlo k nehodě. Kdykoli odejdou, odlepí se ode dveří Dewey.

Dewey prostě neodchází nikdy. Donesl si nový Metatron a můj Xbox a teď tady sedí, střílí nacistické zombíky na plné pecky a mně může prasknout hlava.

„Koukej, člověče,“ řekne kdoví po kolikáté, „choval ses jako idiot. Tohle není žádná nehoda. Byl jsi na mraky a máš sakra kliku, že ses neudusil vlastním blitím.“

Lže. Prsty mu cukají. Náprsní kapsu mu napíná krabička cigaret. Sestra ho varovala, že jestli tady ještě jednou zkusí kouřit, vyhodí ho.

Je mi děsně. Doktoři mi nevypumpovali žaludek, protože mi nejdřív museli sešít rozraženou hlavu. Nikdo mi zatím neřekl, jak se to sakra stalo. Pořád ještě je mi tak zle, že blicí misku radši nepouštím z ruky, ale skutečná bolest je hloub, někde v těch místech, kde se mozkový kmen potkává s páteří. Když koukám na telefon, bolí mě oči, ale i tak to dělám. Janie už mi brzo musí odepsat.

„Chlape, přestaň esemeskovat a vem si ovladač.“ Dewey přinesl i záložní. Ten je mizerný, rozhrzal ho můj pes, než umřel. „Poslouchej mě. Ty jsi náhradník v přípravce a ona hraje první ligu. Je to jasný?“

Dewey je idiot. Jsou lidi, co jsou muzikanti nebo snílci; Dewey je idiot. Kouří krabičku za den, límce nosí zvednuté a dělá takové prasárny, jako že v nemocnici hraje videohry se zvukem puštěným na plný pecky. Je to můj nejlepší kamarád, protože jsme jediní dva obyvatelé devátého kruhu společenského pekla. Neměli jsme na vybranou.

„Prostě chci říct, že u ní nemáš absolutně žádnou šanci. Vůbec nejste ve stejný lize.“ Hlas se mu třese. Jeho avatar schytá spršku kulek.

„Co je?“ zeptám se. „Co se děje?“

Dewey polkne a vyhýbá se mi pohledem. Odloží ovladač. Vejde sestra, Dewey ovladač zase zvedne.

„Tak jak se vede, milánku?“ zeptá se sestra a načechrá mi polštář.

„Je tady Janie?“ zeptám se jí. „Je v pořádku?“

„Teď se hlavně starej o sebe, ano?“ řekne. Hlas má jako med a já rychle polknu, abych nezvracel. „Za chvíli se na tebe znovu přijde podívat pan doktor.“

Bude mi zase prohlížet celé tělo a říkat věci jako „selektivní retrográdní amnézie“. A já se budu snažit nezvracet směrem k němu, ale nakonec mu stejně postříkám plášť.

Sestra ještě zkontroluje kapačku a odejde.

„Víš, kdo ještě tady je?“ zeptám se Deweyho.

Nespouští oči z monitoru.

„Je tady Janie?“

Střelí nacistického zombíka do hlavy. „Už jsem ti to kurva přece říkal,“ zavrčí. „Nevím, kdo tu ještě je, Micahu.“

„A tys tam včera večer fakt nebyl?“

„Ne, nebyl. A neptej se mě pořád.“

Deweyho avatar se přikrčí za polorozpadlou zeď. Avatar krvácí z nohy, ale chodí celkem normálně. Dochází mu energie a zombíci jdou po něm. Obklíčí ho. Dewey si povzdechne. „Ale do prdele.“

Vyskočí z úkrytu a jeho avatar je okamžitě plný kulek. Padne jako kámen. Ozve se znělka. Konec hry. Svět je v háji.

„Hudba k apokalypse,“ podotknu.

Dewey začne novou hru. „Cože?“

„Nic,“ řeknu. Nic. Sám nevím, co mi to vychází z pusy. Ne, moment. Víím, to jsou zase zvrátky. Chutnají po vodce, ale nepamatuju se, že bych ji pil.

„Kurva chlape,“ prohlásí Dewey, pauzne hru a odvrátí se. „Je-žiši. Ty jsi nechutnej. Já ti včera říkal, ať tam nechodíš, já jsem...“

Zase polkne. „Spi zas,“ prohlásí nakonec.

Asi ho poslechnu. Oči mám zavřené, ale nevzpomínám si, že bych je zavíral. Sestry přicházejí a odcházejí a taky doktoři a policajti. Asi musím ty oči občas otevřít, když je vidím, ale ani na to si nevzpomínám.

Hudba k apokalypse.

Janie vyhlásila apokalypsu.

Vyhlásila apokalypsu a mně řekla, že můžu vybrat hudbu. Listí mělo stejnou barvu jako její vlasy a ona stála na vrcholku hory kamenů. Smála se. Ruce měla plné oblázků a cpala si je do kapes.

„Tak co myslíš?“ zeptala se mě. Oči měla o dva odstíny jasnější než led, modřejší než obvykle. „Všechno potřebuje dobrý soundtrack, Micahu. A apokalypsa nejvíc.“

Nevzpomínám si, co jsem řekl.

Nevzpomínám si, jestli se to vůbec stalo.

DENÍK JANIE VIVIANOVÉ

Žila byla jedna malá holčička a ta si postavila domeček z fixů značky Skarpie. Byly levnější než pravé Sharpie a mnohem trvanlivější – aby se jich člověk zbavil, musel se nejdříve zbavit celé vrstvy kůže. Seděla na podlaze svého domečku a kreslila si po ruce, dokud se rodiče nezačali zlobit, že fixy jsou na papír, ne na kůži. A kromě toho, varovali ji, dostane otravu inkoustem.

Holčička tedy zastrčila fixy do kapsy a šla si stavět domeček ze sirek. Vysypala je z krabiček a dívala se, jak hoří skoro až ke špičkám prstů. Vždycky si něco přála a pak sirku sfoukla. Skládala je do viklavých hraniček a představovala si, jak shoří, protože se jí zdálo, že by to bylo krásné. Skládala sirky výš a výš, dokud se učitelé nezačali zlobit, že malé holčičky by si neměly hrát s nebezpečnými věcmi. A kromě toho, varovali ji, je to proti školnímu řádu.

Holčička tedy zastrčila sirky do kapsy a šla si stavět domeček z oblázků. Rodiče a učitelé a celé město se zlobilo, ale tenhle domeček nikdo nedokázal zbořit a nikdo jí ho nemohl zakázat. Domek z kamenů pojmenovala Metafora a trávila tam každou volnou chvíli s klukem, který se nikdy nezlobil. Vždycky měla v kapse fixu, sirku a aspoň pět oblázků. Fixu na psaní, sirku na splnění přání a oblázky proto, aby neodletěla.

A všichni žili šťastně až do smrti. Asi.

Předtím

8. ZÁŘÍ

Když nám bylo sedm, tak jsem Micaha podpálila. Máma vždycky tuhle historku vypravuje o narozeninách, když společně sfoukáváme svíčky, protože si myslí, že to je legrační, jenomže není, protože jsem si něco přála, ale když jsem sfoukávala svíčky, přiletly se mi tam jeho vlasy a já jsem to mechanické švihadlo nikdy nedostala. Z toho plyne poučení: Špatné věci se stávají dobrým lidem.

(Myslím sebe, ne Micaha. Toho to skoro ani nespálilo. A já jsem to švihadlo fakt, ale fakt, ale FAKT moc chtěla. Piper a Carrie a všechny ostatní holky ho měly a hrály si s ním každý den o hlavní přestávce, i když se to nesmělo, a já jsem ho nikdy ani nedostala.)

Takže znova: Špatné věci se stávají dobrým lidem a to není fér. Špatné věci by se měly stávat špatným lidem, jako je třeba Caleb Matthers.

Významné zakroucení knírem!

Kapsy mám plné kamínků. Pokreslila jsem si celé paže runami na posílení mlčenlivosti a rychlosti a odvahy a přála jsem si štěstí se dvěma sirkami. Před nindžovskou výpravou obvykle zapálím jen jednu, ale dneska jedna nestačí.

Zaparkuju rychle ve vedlejší ulici a proběhnu zahradou Gherrickových do naší bývalé ulice, kopnutím srazím ceduli NA PRODEJ před naším domem a pak se zastavím u dveří. Jsou modré, ne jasně modré, jak jsem chtěla, ale aspoň námořnický modré, protože jsme je natírali v době, kdy rodiče uznali, že jsem schopná mít vlastní názor. Ne že bych byla zatrpklá!

Ne, moment, to není pravda. Ani trošku ne. Jsem totálně zatrpklá. Překypuju odporem a pubertální úzkostí.

(A ten nový dům kurva nenávidím.)

Zkusím klíč, ale ukáže se, že rodiče už vyměnili zámek. Obrátím oči v sloup a doufám, že Bůh to rodičům vyřídí, a pak zamířím k boční straně domu. Dělníci našťestí ještě nezjistili, že jedno okénko do suterénu není dovřeně, ale stejně mi chvilku trvá, než ty zarezlé panty otevřu. Je to úniková cesta číslo sedm a moc často ji nepoužívám, protože v určitých obdobích roku je tam pavoučí hnízdo. No ale znáte to – zoufalé časy si žádají...

Skutálím se do suterénu a dopadnu obličejem rovnou na koberec, který je ještě plesnivý od té loňské potopy. Všude je prázdné. Vyjdu po schodech a pořád je to tu cítit dokonale šťastnou rodinkou Vivianových – směs skotské, voňavky, jakou v supermarketech stříkají na řezané květiny, aby líp voněly, a prachu. Řekla bych, že nás to popisuje celkem výstižně. Náš dům byl cítit prachem ještě předtím, než jsme se odstěhovali.

Škrtnu sirkou, abych cestou do svého pokoje viděla na schody, protože bez nábytku působí dům strašidelně, a než otevřu

dveře, přeju si dokonalost, takže cítím jen kouř. Nadechnu se a vrazím dovnitř, oči upřené před sebe, abych viděla jenom psací stůl a okno a knihovnu a ne to, jak prázdný pokoj je. Otevřu okno a zamračím se na okenici.

Vykopnu ji a je to ta nejspokojivější věc, co jsem kdy v životě udělala.

Rámus přivolá k oknu Micaha a ve mně se vzedme příšerná vlna vzteku, protože takhle to mělo být vždycky. My dva u svých dvou oken, žádné okenice, žádné tajné utíkání z domu a řízení bez světel, jen abych se sem dostala.

„Janie?“ zeptá se. „Ehm, co se děje? Smíš tam vůbec být?“

To ignoruju, položím mezi okna prkno a on ho ze zvyku přidrží. Kleknu na něj a kotrmelcem se překulím na druhou stranu dřív, než si to stačím rozmyslet. Vteřinku se potácím a letím trochu nakřivo a přemýšlím, jestli přežiju pád z prvního patra, a vzápětí se už kutálím k Micahovi do pokoje a on říká „Kurva!“ pořád dokola a všechno, všechno je neuvěřitelně legrační.

„Panebože,“ vyrazím ze sebe v záchvatu smíchu. „Je mi ctí být s tebou naživu, Micahu Cartere.“

Ale on jenom zívne a začne zase padat do postele – *a to teda sakra ne.*

Tak po něm skočím, přistanu nad ním z každé strany jedním kolenem, on vyjekne, moje vlasy mu padnou do obličeje, jsme zapletení v jeho příkrývkách a vidím jeho oči a ty oči jsou to první, co jsem pochopila.

Chvilinku stojím o jedno jediné, zhasnout a usnout s ním v jedné posteli, jak jsme to dělali, když jsme byli malí – prolezli jsme oknem a usnuli vedle sebe. Zním zvuk jeho dechu líc než kteroukoli ukolébavku na světě.

Místo toho mu položím koleno na hrud' a řeknu: „Nemáš vůbec zač.“

Ještě pořád lapá po dechu. „Cože,“ vyrazí ze sebe, „za co jako, sakra?“

Přitisknu koleno víc. „Že jsem tě nezabila,“ vysvětlím. „Benji mi říkal, že takhle můžeš někoho zabít. Když mu skočíš na hrud' kolennem, tak mu zlomíš hrudní kost a tak dál. Zrovna jsem ti zachránila život.“

Benji Arken půjde k námořnictvu. Je to blbec. Rasista, misogyn, homofob. Ale je hezký, občas dokonce vtipný a umí sakra dobře líbat. A ví, jak někoho zabít, což nebyl ten důvod, proč jsme se rozešli. Rozešli jsme se proto, že klidně šel z basketbalového tréninku rovnou ke mně a mezitím se neosprchoval.

„Janie,“ řekne Micah a kouká na mě nahoru, oči vykulené a zorničky veliké a čím dál větší a...

Ještě ne.

Slezu z postele a tahám ho za sebou. „No tak,“ pobízím. „Řekla jsem o půlnoci. Proč nejsi oblečený? Kde máš masku?“

„Hele, já mám zítra test z matematiky,“ brání se, promne si oči a zívne tak zešíroka, že to nemůže být doopravdy.

„Hele, já mám úplně ten samý test, tak přestaň frňukat.“ Otevřu jeho skříň a vytáhnu odtamtud pohotovostní lano z prostěradel (úniková cesta číslo devět) a ze zmačkané hromádky jedno z jeho (příliš) mnoha černých triček. Hodím mu ho do obličeje. Nechytí ho.

„Kam jedem?“

Zamrkám a vidím celou scénu jeho očima. Ne, ne očima. Objektivem kamery. *Večer s Janie a Micahem.*

Já stojím u širokánského okna a koukám do širokánského

světa, oči zavřené a ruce rozpřážené. On si u postele tahá tričko přes hlavu, váže si z něj nindžovskou masku a stěžuje si, že se mu z toho zamlžují brýle, ale prsty mu přitom samy bubnují, protože oba víme. Oba to cítíme. To... To napětí. *Něco se stane.*

No tak, Micahu. Budeme předstírat. Budeme předstírat, jen tuhle jednu noc, že se nic nestalo. Že se nic nezměnilo.

Janie a Micah. Micah a Janie.

Cítíš to? Já to cítím, jako bychom se houpali a zastavili se v nejvyšším bodě, takže my sami nepadáme, ale naše žaludky ano. Motýli se můžou zbláznit a reagují asi tisíckrát divočeji, než kdy víc budou. Třepotají se výš a výš, mám je v žebrech, v krku, v hlavě a jsou strašně živí, protože flirtují s něčím mnohem zajímavějším. Flirtují se samotným životem.

Zatáhnu polici do jeho pokoje a uvážu prostěradla k posteli, pevně je sevřu, vystrčím z okna jednu nohu, pak se obrátím a prudce se otočím, abych se mu podívala do očí – vlasy se mi rozletí jako v reklamě na šampon. Oči se třpytí, světlo temní a jen můj hlas, jako když siréna mluví k námořníkovi: „Tak pojď, nindžo. Čeká nás dobrodružství.“

Odejde Janie. Konec scény.

Jenže...

„Počkej, Micahu! *Micahu.* Musíme vzít tvoje auto. Mně došel benzín.“

Začalo to drobnostmi. Myslím, že jsme upekli talíř sušenek a nechali jsme je přede dveřmi Michaelu Wongovi, protože jeho holka se na něj vykašlala hned první den prvního ročníku. Máma ho tenkrát donutila je vyhodit, protože se bála, že v nich je tráva (jasně že nebyla, jinak bych si je nechala pro sebe), ale důle-

žitá byla ta myšlenka. Pak už to bylo samé klišé: Někomu jsme shrabali listí, nechávali jsme na chodníku kolem základky pence (lícem nahoru, pro štěstí), do parkovacích automatů jsme házeli čtvrták navíc.

A potom: ve druháku. Byli jsme pitomí a neporazitelní a mysleli jsme si, že můžeme všechno, a začali jsme si víc troufat. Pak přišlo to fiasko s knihovnou a od té doby se to už nějak vezlo. Začali jsme nosit masky. Kuli jsme velké plány, jako by na světě nebylo nic, co bychom my dva spolu nezvládli, a dodneška si myslím, že to možná byla pravda.

Protože jsme *těžký frajeři*.

Máme seznam terčů a jsme sakra kreativní. Jsme Spravedlnost. Konáme dobro a odměňujeme ty, kdo si to zaslouží. Třeba tenkrát, jak jsme se tajně ukradli do kontaktní zoo a protestovali proti chovu zvířat v zajetí nebo jak jsme poschovávali lízátka po celém domě Granta MacFarthera nebo jak jsme Jade Bastianové vánočně ozdobili auto v červenci. A byly tu i jiné noci. Klidné noci, jen Micah a já, já a Micah. Jak jsme plavali v lomu. Jak jsme hráli stínovou honičku na parkovišti u továrny na vlhčené ubrousky. Jak jsme přehráli a přezpívali v dešti skoro celé *Bídníky*. Hvězdy a hvězdy, noc za noci, svěřovaná tajemství ve světě příliš velkém na spánek.

Micahovi to trvá celou věčnost.

Sedím na kapotě jeho auta, a když se konečně objeví – dveřmi, no to se zbláznil? Ví přece, že dveře jsou proti pravidlům –, praštím do střechy auta a vykřiknu: „Řídím!“

Odporí jen: „To máš smůlu, je to moje auto. A slez, zrovna jsem ho myl.“

„Jako kdyby ti na tom záleželo,“ namítnu, ale když slezu na zem, opráší otisky mých nohou z laku. Strčím ruce do kapes, zmáčknu svoje kamínky a přemyslím, jestli existuje nějaké slovo pro otisky, které člověk má na dlani, když něco mačká, div mu nepraskne kůže.

„Micahu Cartere,“ řeknu a on opravdu vzhledne a podívá se přímo na mě. A jeho oči jsou stejně zelenošedohnědé, jako byly vždycky, a pořád má jedenáct pih (dvě na levé tváři, devět na pravé) a brýle mu kloužou po nose, což je u něj permanentní stav, a tohle *je* můj Micah August Carter. Tohle je kluk, který vylezl na střechu, když nám bylo pět, aby líp slyšel vítr. To je kluk, který v důsledku malého nedorozumění daroval krev, když mi operovali slepé střevo, ačkoli se domníval, že ho to zabije. To je kluk, který je zároveň můj přetlakový ventil i zdroj mých nejlepších nápadů.

Když to dneska zvládneme, všechno se zase vrátí do normálu. Přestane na mě většinu víkendů kašlat kvůli Deweymu a já přestanu každý večer smutnit v tom pitomém novém domě. Každou noc ho vytáhnu ven. Nebudeme si muset dělat hlavu s vysokou a s tím, že se odcizíme a jeden na druhého zapomeneme kvůli nějakému bezvýraznému partnerovi, protože tohle je skutečné a pořád a navždycky.

Otočí se a nasedne za volant a já se na něj celých deset vteřin mračím, než obejdu auto na druhou stranu. Bitva ještě není válka.

Na ulici nevyouváme, ale vystřelíme. Motor řve, div se nebe netrhá. Chytnou nás, ještě ani nezačneme. „Proboha, Micahu, vzbudíme tvýho tátu. Zrovna jsem začala vyplňovat přihlášky na vysokou. Nechci tam psát, že jsem v podmínce.“

Tohle je kapku lež a já z toho taky mám kapku výčitky svědomí. Ve čtvrté třídě jsme si s Micahem přísahali, že si o důležitých věcech nebudeme lhát, a možná že lhát o tom, že jsem začala vyplňovat přihlášky na vysokou, je fakt jenom drobnost, ale neříct, že na vysokou nechci vůbec, to už je horší. Nějakou přihlášku jsem vyplňovat začala, akorát že to není na vysokou, ale přihláška dobrovolníka pro ženská práva v Nepálu. Chci opravovat sirotčince a učit angličtinu a dělat sexuální osvětu. Ne že bych moc věděla o opravách sirotčinců nebo o učení, ale to zvládnou. A taky budu chodit po horách a fotit a kreslit a kupovat suvenýry na tržištích. Notes budu mít tak plný barvy a šepsu a uhlu a pastelek a fixů a slov a příběhů, že nepůjde zavřít. Chci obježovat. Chci odjet hodně, hodně daleko.

„V podmínce?“ říká to našťavaně, což našťve mě. „Janie, říkála jsi, že to bude rychlý.“

„Však bude,“ kývnu. „To o tý podmínce byla nadsázka. Nejvyšší by to byl přestupek, a to jen kdyby nás chytli. Ty fakt už máš všechny přihlášky hotové? Vždyť je ještě několik měsíců čas. A – zahni, zahni, MICAHU, ZAHNI,“ zařvu a kola zařvou taky a *myslím*, že ta schránka byla už na zemi, *myslím*, že jsme ji nesrazili, ale radši to nezjišťujeme. „Dobry, tak přísti doleva, druhý dům po pravý straně. Jasný?“

„Jasný, nejsem idiot.“

„Ne, *doleva*, MICAHU. Doleva! DOLEVA!“

Poslední zprávy: Nejsme mrtví a Micah si pořád ještě plete pravou a levou.

Konečně zastaví na špatné straně ulice a já se směju a nemůžu přestat, protože, panebože...

„Chybíš mi,“ řeknu, omylem/schválně nahlas. *Chybíš*, přítomný čas. Sedím tady, a přesto cítím tu vzdálenost mezi námi, jen složenou, zmačkanou a propletenou. Naše duše má strie.

Hledá se: krém proti striím na duši. Něco, co vážně funguje, ne ty břechky z telemarketingu.

Micah se rozpačitě začervená, ale já k tomu neřeknu nic, protože nemáme čas. Máme před sebou misi. Nesmíme se rozptylovat. Napůl vykopnu dveře auta – frajeřina – a vyskočím na chodník.

Micah taky vystoupí a zamžourá na dům. „Kde to jsme?“

„U Carrie Langový. Už jsem ti naložila do kufru bombu s heliem.“

„Ale – jak ses mi dostala do auta? Nechal jsem konečně opravit ten zámek.“

Proboha. Taková pitomá otázka. Vylovím ze zadní kapsy šperhák a ukážu mu ho. Na Amazonu se dají koupit za dva doláře, takže jsem si pochopitelně jeden pořídila. Myslím, že mám kapku zločinecké sklony. Velkou kapku.

Ale používám ji pro dobrou věc. Dělán – něco. Cokoli. Už mě nebaví koukat se, čekat a doufat, že to nějak dopadne. Nikdy to nedopadne samo. Nedopadne to, když si neřeknete.

Tak teď si říkám.

„Honem, Micahu!“

Kouše si nejistě ret a já poklepávám špičkou nohy o chodník, dokud nepovzdechne a nedojde ke mně.

„Můžem?“ zeptám se ho.

Otevřeme kufr, já vlezu dovnitř a zápolím s heliovou lahví. Díkybohu za to, že existují party obchody. Micah si povzdechne, pak vlezde do kufru za mnou a otevře balíček balonků, a když se naše oči potkají, můj úsměv rozsvítí celý svět.

Carrie Langová je, myslím, jedna z mých nejlepších kamarádek. Volala mi, když přišla o panenství – v obou případech – a jestli tohle nezaručuje místo v kategorii „nejlepší kamarádka“, tak už nevím. Je blond, vysoká, hezká a tak zamilovaná do Caleba Mattherse, že je to až legrační. Nebo aspoň do něj zamilovaná bude, dokud nezjistí, že ji podvedl se Suey Parkovou.

Má ráda dešť a britské herce a balonky. Ty první dvě věci jí opatřit nemůžu, ale tím třetím jí naplním zahradu.

Tak do toho se pustíme, Micah a já. Sedíme v kufru jeho auta a plníme balonky a já nás vidím jako fotku pořízenou přes zadní okénko, z dálky, s dlouhou expozicí. Neřeknu mu, že hlavní důvod, proč jsme tady, je Caleb Matthers, že Carrie podvádí a já to vím, protože Suey Parková na sobě měla jeho boxerky a já jsem je viděla, když jsme se převlíkaly na tělocvik.

Caleb je alergický na latex, ne nijak smrtelně, ale rozhodně bude mít vyrážku. Všude. Hahaha.

Jak jsem už říkala, svět není vždycky fér a člověk mu občas musí pomoci. Zlé věci by se měly dít zlým lidem, ale před Micahem ty detaily vynechám. Mám ho nejradši na světě, ale naše duše je teď už tak napjatá, že nemá smysl ji zatěžovat ještě víc.

Takhle je to jednodušší – když jsme to prostě jen *my*. Je takhle snazší vidět, jak krásná je země a život a *my*. Jsme hvězdy a fialovočervenomodré nebe je pozadí. Jsme stuhy a girlandy přivázané na stromy a balonky tancující ve větru. Jsme stíny, ten jeho příliš ostrý nos a krepaté pramínky vlasů, co mi padají do tváře. Vdechujeme helium a zpíváme jeden druhému písničky z muzikálů hlasy, které nejsou k poznání.

„Janie,“ prohlásí, když jsme hotoví, „tys mi taky chyběla.“

Potom

I 6. LISTOPADU

Na Waldu není nic zvláštního. Je to mizerné městečko uprostřed mizerného státu. Většinu roku je tu sníh, a když roztaje, je tu kukuřice. Nikdo sem nikdy nejezdí. Nikdo odsud nikdy neodjíždí.

Je známé tím, že je tu nejhlubší zatopený kamenolom v Iowě.

Je známé tím, že má celostátně úspěšný wrestlingový tým.

Je známé Janie Vivianovou.

Pořád mi všechno opakují. Střídají se. Dewey, sestry, doktor, dokonce i táta, když se tu na chvíli zastaví mezi směnami.

Můj mozek je tekutý. Cpou do něj jednu informaci za druhou, ale můj mozek je tekutý. Dotknou se hladiny, ta se zavlíní a pak je zase hladká. To je na tom nejhorší. Cítím, jak se mozek vyprázdňuje, ale pak zapomenu i to.

Co si pamatuju, co mi říkali už dostatečně často, je tohle:

Konala se party.

Konal se táborák a oheň se vymkl kontrole.

Janiin dům vyhořel.

Když dům hořel, byla tam spousta lidí, protože se konala party.

Ale Janie mezi nimi nebyla.

Neřekli mi ale, kde byla nebo kde je teď.

Nebo možná řekli.

Nevím.

Hodně spím. Když se vzbudím, obvykle je tam Dewey. To on mi řekl, že táta dělá směny navíc, aby zaplatil účty z nemocnice. On mi taky nejvíc povídá o tom požáru. Asi. Je tu pořád. Normálně je to kamarád na prd, takže je divné, jak je najednou vytrvalý. To asi ten Xbox.

„Co se stalo s Janie?“ zeptám se ho. Je sobota. Aspoň myslím. Jsem v nemocnici již týden. Hlava mě přestala bolet natolik, že už zas můžu jíst pevnou stravu.

Dewey se naklání dopředu a chtěl strčíet, ale cukl sebou a minul. „Cože?“

„Ptal jsem se, co se stalo –“

„Já jsem tě slyšel,“ řekne a pauzne hru. „Ptal ses, co se stalo.“

„Jo,“ řeknu.

„Na to ses nezeptal ještě nikdy.“

Mluvím na strop. Je skoro bílý, skoro hladký, skoro zajímavější než ta videohra, kterou Dewey hraje už podruhé dokola, protože všechny úrovně zvládl již před dvěma dny. „Tak mi sakra odpověz.“

Kouká na mě. Myslím, že se na mě ještě nikdy pořádně nepodíval. „Normálně se jenom ptáš, kde je.“

Kde je. Kde je Janie Vivianová. Svět se nakloní možná spadnu z postele. Už nezvracím, ale možná zase začnu. Možná. „Už tu není, co?“

Dewey neodpoví.

„Tak co se stalo? Kam jela?“

Chvilku to vypadá, že mi řekne pravdu; já koukám na něj a on kouká na mě. Oči má skoro černé. Pak odvrátí pohled a řekne: „Odjela.“

„Ale kam?“

„Jela – odjela jako dobrovolnice. Do Nepálu.“

Vytřeštím na něj oči. „Cože?“

„No jo,“ kývne.

„Ale proč? Proč do Nepálu?“

Pokrčí rameny. „Asi už nemohla zůstat ve Waldu, řekl bych.“

„Ale proč tu nepočkala a neřekla mi to?“ Bolest roste. Bolest je čím dál větší.

Dewey se mi zase podívá do očí. Sám má oči skoro černé, ale ne docela. Jenomže to přece ne, Dewey má oči modré. Odjakživa je měl modré.

Ale chvilku jsem si myslel, že jsou černé – měl tak veliké zorničky, že téměř zakryly duhovky.

Svět se naklonil skoro na bok.

Dewey znova spustí hru.

O něco později přijde doktor a zeptá se, jestli jsem připravený.

„Na co?“ chci vědět.

Plešatí a nad horním knoflíkem pláště se derou ven chlupy na hrudníku. Jeho jméno si ještě nepamatuju. Pořád má jednu ruku v kapse a neustále cvaká propiskou.

„Na odchod domů, Micahu,“ řekne. Usmívá se ze široka a neupřímně. „Propustíme tě domů.“

Zkontroluje mi hlavu a zeptá se mě na nové brýle. Ví, že ty brýle jsou nové, ale nepamatuju se, co se stalo s těmi starými. Konstatuje, že se mi daří docela dobře, a odejde.

Dewey se dívá, jak se dveře zavírají. „Říkal ti to pokaždý.“

„Co mi říkal?“

Povzdechne. „Že tě zítra pustí domů, vole.“

„Aha,“ řeknu a pokouším se na to rozpomenout. „No jo. Jenže já si nepamatuju, kolikrát tu byl.“

Dewey se ušklíbne a vrátí se k Metatronu. „To právě říkal.“

V neděli Dewey sbalí Xbox.

V neděli si konečně zase smím vzít normální šaty. Táta mi je donesl včera večer, ale já jsem buď spal, nebo jsem zapomněl, že tu byl.

V neděli přijdou policisté.

Jsou dva. Jeden je tlustý a druhý je míň tlustý. Představí se, ale jen jednou, a já jejich jména zapomenu hned, jak je vysloví.

Jeden sedí a jeden stojí. Požádají Deweyho, aby odešel, ale on to neudělá. Prsty mu pošukávají, jakou má chuť na cigaretu, ale zůstane sedět, takže jeden z policistů musí stát. Mračí se na ně a ptá se, co tady sakra dělají.

„Mluvíli jsme už s každým, kdo u toho ohně byl,“ odpoví ten míň tlustý, který sedí. „Je to jenom běžný postup, není čeho se bát.“

„On je úplně na sr... chci říct, že mu to nemyslí,“ namítne Dewey. Rukou pořád sahá do kapsy po cigaretě a zase ji vytahuje prázdnou. „Takhle s ním nemůžete mluvit. To není správný.“

„Lékaři to dovolili,“ odpoví ten tlustší. Mluví tiše, ale rozhodně. „Je to jen pár běžných otázek, Jonathane.“

„Tak se nejmenuju,“ odsekne Dewey, ačkoli jmenuje.

„Dewey, prostě jdi pryč,“ řeknu. Bolí mě z nich hlava.

Zamračí se na mě. „Sklapni, Micahu. Nevíš, co povídáš.“

„Vím, co povídám,“ odpovím pomalu, takže to není lež.

„Chci, abys šel pryč.“

Ještě chvilku se na mě mračí a pak odpochoduje. Má v ruce telefon a vytáčí. Myslím, že ho slyším vyslovit tátovo jméno, než za sebou zabouchne.

Chvilku je ticho. Pak se ten tlustší zeptá: „Jak se cítíš, Micahu?“

„Nic moc.“

Lepší odpověď jim dát neumím. Pořád se na něco ptají. Jestli chci vodu. Co vím o lomu. Jestli jsem tam chodil vždycky s Janie. Jestli byla někdy smutná. Jestli plakala. Jak dobře jsem ji znal.

„Líp než kdo jiný,“ řeknu jim.

Ten míň tlustý vytáhne blok. „Opravdu, synku?“

Nevěří mi.

„Líp než kdo jiný,“ opakuju.

Ten tlustší si mě prohlíží. „Víš to jistě, Micahu? Mluvil jsem už skoro s celou školou a myslím, že by ti to nikdo nepotvrdil.“

„Líp než kdo jiný.“

„Všichni tvrdí, že vás dva spolu nikdo neviděl se bavit. Vůbec.“

To je pravda. To si pamatuju. Dohodli jsme se na tom na druhém stupni. Možná dřív. Nevím to přesně, ale není to kvůli zraněné hlavě. Je to prostě dávno.

Snažil jsem se přijít na to, jak to bylo, a koukal jsem přitom na strop. Je to ale těžké, protože ještě pořád zapomínám. Zapomínám, že táta teď má tři zaměstnání, aby mohl zaplatit účty z nemocnice, a proto tady nikdy není. Zapomínám, že je mi osmnáct. Zapomínám, že je listopad. Pořád a pořád se snažím si vzpomenout, ale nevím nic, jen to, jak Janie dovřela dveře špičkami prstů a na vánek od okna a na to, jak to byl opravdový konec.

„Bylo to tak jednodušší,“ odpovím policistovi.

Ten méně tlustý detektiv si něco zapíše. „A proč?“

Pokrčím rameny. Teď už to můžu udělat, aniž bych tím odhalil holý zadek, protože mám normální košili. Ha! „Říkali jste, že jste ve škole mluvili s každým. To na to nepřijdete sami?“

Dívají se na mě. Já se dívám na ně. Ani jeden neumí odpovědět.

„Co se stalo?“ zeptám se.

Neodpovědí. Jen kladou otázky. O tom večeru. O tom, co se stalo před táborákem. Jestli jsem byl s ní. Jestli jsem věděl, že plánuje táborák. Jestli vím, proč byl u lomu další oheň. Jestli jsem ten večer pil. Jestli jsem věděl předem, že její rodiče budou na víkend mimo město.

Nevím, proč se se mnou vůbec namáhají mluvit.

Nic si nepamatuju.

„Její rodiče,“ opakuju, když se mě na ně ptají. „Její rodiče mě nemají rádi.“

„Proč?“ zeptá se znova ten míň tlustý.

„Prostě nemají. Janiini rodiče. Nemá je ráda, víte to? Mluvili jste s nimi?“

Kývnou, rty mají stisknuté a nemluví víc, než nutně musí. Nelíbí se mi. Ani jeden z nich se mi nelíbí, ale oni zjistí, co se stalo. Protože Janie je pryč. Janie Vivianová je pryč.

Opakuju si to, v duchu i nahlas, a snažím se dýchat, i když svět se pořád naklání. Už jsme skoro hlavou dolů.

„Víte, proč odjela?“ zeptám se jich. „Proč jela do Nepálu?“

„Cože?“ zeptá se ten míň tlustý.

„Přesně tak,“ řekne ten tlustší. Podívá se varovně na toho druhého. „Do Nepálu.“

„Proč je tam?“

Podívají se po sobě. Ti policajti.

„Jak to, že ji rodiče pustili? Nikdy by ji nepustili. Co škola?“ Škola. „Dělá závěrečný projekt o pohádkách.“ Nahlas, zřetelně. Zničehonic, protože takhle mi teď paměť bliká. Papíry u Metafory, můj hlas a její. Peří. Nůžky. Závěrečné projekty. Jsme maturanti, protože Janie se odstěhovala poslední den prázdnin před nejvyšším ročníkem. Její ruce s oloupaným lakem na nehtech, její hlas, jak se směje, protože... Protože rodiče chtěli, aby dělala práci o americké ekonomice. Ten den měla oči hrozně světlé. A vlasy všude.

Pohádkové záznaky. A já si vybral náboženské apokalypsy.

Zasmála se, když jsem jí to řekl, protože jsme to ani tak neplánovali. Čistě náhodou vyvažujeme svět.

A teď se naklání. Naklání se víc a víc.

Podívám se nahoru, nebo možná dolů. Policisté mě ještě pozorují.

„Její rodiče jsou blázni,“ řeknu. „Nechali zakázat půlku knihovny. Víte to? Když jsme byli ve druháku, na to se pamtuju. Janie chtěla číst *Paní Dallowayovou* a Virginia Woolfová byla lesba. A oni nechtěli, aby se z Janie stala lesba. Její strejda je ve školní radě a oni ho donutili, aby nechal zakázat půl knihovny.“

„Na to si vzpomínám,“ kývne ten méně tlustý. „To bylo před pár lety, co?“

„Když jsme byli ve druháku,“ opakuju. „Jednou večer přelezla do mého pokoje, vzali jsme tátovo auto a jeli jsme do charity. Nakoupili jsme knihy – měla seznam zakázaných knih. Nechali jsme je v kufru, druhý den jsme jeli do školy dřív a z její skříňky jsme udělali knihovnu.“

Neřeknu jim, že mě nutila vázat si kolem obličejce černé tričko jako nindžovskou masku. Neřeknu jim, že jsem v podstatě jen stál a koukal na ni. Neřeknu jim, jak vypadala, jak jí vlasy splývaly na ramena, jak ostře jí byly vidět pihy. Neřeknu jim, jak jsem ji miloval, jak apokalypticky jsem ji miloval. Neřeknu jim, že ukradla tátovi kreditku, ani že mu z nočního stolku sebrala jeho oblíbenou knihu a spálila ji a já jsem na to koukal.

Je to dobrá momentka nás dvou. Výstižná. Janie vztekla a plná nápadů. Já jako její stín.

„Vy jste v druhém ročníku jeli autem do charitního obchodu?“ zeptá se policista.

„Řídila Janie. Měla už řidičák,“ odpovím.

„Aha,“ řekne ten tlustší. Je teď opatrnější, pomalejší. Já mluvím příliš, příliš rozhazuju rukama. Nadechnu se a on řekne: „Je to tak. Všechno je v pořádku.“

Ten míň tlustý pořad něco píše.

Ještě jí zadělám na průšvih.

„Nikomu to neříkejte,“ varuju je. „Zvlášť ne jejím rodičům. Zvlášť ne jejímu tátovi. Janie a její táta se nemají rádi. Ví on o tom Nepálu? Nikdy by jí nedovolil jet do Nepálu.“

Pořád ještě se na mě nedívají.

„S kým jste ještě mluvili?“ zeptám se.

Ten míň tlustý přimhouří oči. „Skoro s celou školou, chlapče.“

„S celou školou?“ To je poměrně dost lidí. „Hm.“

„Ale rádi bychom znova mluvili konkrétně s tebou, Mica-
hu,“ řekne ten větší. „A s pár dalšími.“

„S kým?“

„S několika Janiinými kamarády. S Piper. S Wesem, s Anderem.“ Příliš zkoumavě se na mě dívá. „Znáš je?“

„Moc ne,“ odpovím. „Ander se Janie líbí, takže ho ze zá-
sady nenávidím.“

„No to doufám, že se jí líbí,“ řekne ten větší. Snaží se usmí-
vat, snaží se odlehčit situaci, ale jsme v nemocnici, sakra, a mě
bolí hlava. „Chodili – chodí spolu.“

„Vážně?“ To mi nikdo neřekl. Nebo možná ano. Nepřekva-
pilo by mě to. Tak oni spolu chodí – Janie vždycky dostane, co
chce.

Neptají se mě, proč Andera nesnáším z principu, ale je to
proto, že ji miluju a vždycky jsem ji miloval. Možná jsem jim
to už řekl. Nevím.

Bolí mě hlava.

„Já vím, chlapče, a je mi to líto. Už brzo zmizíme,“ řekne
ten míň tlustý a opravdu zavírá blok. Takže jsem to řekl nahlas;
myslel jsem, že už se mi daří poznávat ty rozdíly. „Odpočiň si.“

„Byl tam oheň,“ řeknu najednou a oni se zastaví, i když už
mířili ke dveřím. „Táborák.“

„To byl,“ řekne tlustší.

Moje ruce. Prsty nemám obvázané. Vlastně vůbec nic kro-
mě hlavy.

„Hodně lidí to popálilo,“ řeknu pomalu.

Policisté se po sobě podívají.